

“La primera novel·la de **Jordi Campoy** m’ha enganxat des del primer paràgraf, m’ha fet riure, m’ha posat un nus a la gola, però sobretot ha aconseguit que em diverteixi llegint. No ho dubteu, feu-vos un regal, llegiu *La noia del violoncel*.”

Manu Guix

L'Anne és una jove violoncel·lista de la London Symphony Orchestra. És imperfecta i caòtica, impacient i exagerada, impulsiva i una mica promíscua. Però hi ha una característica que sobresurt de la resta i que marcarà l'esdevenir de tot: la seva manca de puntualitat.

Arran d'un soroll estrany que sent a l'interior de la funda del seu instrument, l'Anne troba un objecte desconegut que la fa anar de corcoll. Aquesta troballa inesperada la porta a estirar del fil i a descobrir els seus orígens, lligats a la Barcelona dels anys setanta i a un nen que vol tocar el violoncel.

Amb la música com a fil conductor, **La noia del violoncel** és una **novel·la sorprenent i màgica**, que ens parla de l'atzar, dels misteris que ens depara la partitura de la nostra vida i de la certesa que les casualitats no existeixen.

Jordi Campoy Boada és productor musical, pianista, compositor i escriptor sabadellenc.

Fill d'un paleta i d'una mestressa de casa, el seu pare (trompetista amateur i gran aficionat al jazz), va portar-lo al Conservatori Municipal de Música de Sabadell a l'edat de 9 anys. Allà va començar els estudis de solfeig i piano.

Més tard va fer el grau mitjà de piano clàssic al Conservatori del Liceu i, paral·lelament, va formar-se en jazz, harmonia moderna i *combo* a l'escola Blue Train de Sabadell, de la mà dels professors Valentí Adell i Paco Wett.

L'any 1999 comença a treballar a Ten Productions com a productor musical. Des d'aleshores ha participat en la producció de centenars de discos, ha compost diverses de cançons per a artistes nacionals i ha adaptat al català desenes de lletres pel Disc de la Marató de TV3.

Actualment compagina la feina de productor amb la de professor d'harmonia i la de novel·lista.

La lectura compulsiva, la bicicleta de muntanya i els viatges a la fi del món completen les passions del Jordi més inquiet i curiós.

L'autor diu:

Diuen que les històries ja existeixen. Que sempre han estat allà. Que només falta que algú les atrapi, les faci seves i tingui el valor d'explicar-les i compartir-les. Jo vaig saber que seria capaç d'escriure, quan va entrar a la meva vida aquesta noia imaginària que jo mateix havia creat.

Innocent de mi, només cercava entretenir-me, passar l'estona, compaginar l'ofici de la música amb altres disciplines artístiques, i tastar diferents maneres d'explorar la meva creativitat.

I va ser aleshores quan, de mica en mica, sense adonar-me'n, escriure es va convertir en una necessitat bàsica, una substància dependent, quelcom vital que ja no et deixa, que t'absorbeix i et xucla per sempre. No hi havia dubte: estava enganxat a l'escriptura.

Tanmateix, en aquest aprenentatge constant, la partitura és tan llarga que no l'acabes de recórrer mai, ni en deu vides. La solució a tots els dubtes és escriure amb honestedat, amb senzillesa, i amb el convenciment que, per molt que avanci, mai no n'arribaré a saber prou.

Crec que he publicat gràcies a que vaig escriure per no publicar, fent allò que volia, sense límits ni barreres i sense cap mena de pretensió. Tanmateix, el gaudi que suposa viure les peripècies d'uns personatges inventats, dins d'una història altament improbable, em va fer endinsar més i més en aquest terreny inhòspit. La curiositat ja era massa gran per fer-me enrere.

*La història de **La noia del violoncel** està plena de coincidències. Potser són les mateixes que m'han dut a mi fins aquí.*

Aquesta és una simfonia artesanal, feta a mà, composta a foc lent, amb el tarannà d'un nen amb il·lusions de nen. Espero que aquest nen no es faci gran, que segueixi empaitant històries, per divertir-me divertint i emocionar-me emocionant. I que totes em facin assaborir cada paraula com si fos la primera que escric.

Desitjo que gaudiu d'aquesta novel·la tant com he gaudit jo escrivint-la.

Jordi Campoy

Fragment del llibre:

La sacseja amb força i sent el que ja s'imaginava: clac, clac, clac. Repeteix el gest unes quantes vegades per assegurar-se'n, però el resultat és el mateix. La conclusió és ben clara: hi ha algun objecte a l'interior que ha fet soroll durant anys i no se n'havia adonat.

Emocionada, es treu l'abric amb pressa i el llança sobre el sofà sense advertir que ha caigut a terra. Va a la cuina a buscar un tornavís i torna a la feina. Intenta tallar el fons de la funda a poc a poc, tractant de no fer-la malbé. Comença per la part de baix. Al principi li costa, ha de fer força, però en arribar a la part del pont el vellut està més desenganxat. És evident que en aquell punt ha estat manipulat. No vol adonar-se'n, però s'està carregant la funda de mig a mig.

La impaciència pot més que l'autocontrol i, en lloc d'acabar de descalçar tot el vellut amb cura, l'arrenca de cop i hi fa un estrip considerable. Sap que allà dins s'hi amaga alguna cosa i vol saber què és immediatament.

En ficar-hi la mà, de sota el fons de vellut en treu una petita capsula de color marró. L'observa amb cura, analitzant-ne cada detall, cada aresta. Fins i tot l'olora. La forma i les mesures li criden l'atenció. Deu fer uns vuit centímetres de llarg per tres d'ample i un i mig de fondària.

L'obre amb cautela, desconfiant del que hi pugui trobar. Però aquesta capseta només amaga un manyoc de retalls de diari esgrogueïts. Sembla que no hi hagi res més, però desembolcallant els papers, de l'interior, en surt una clau

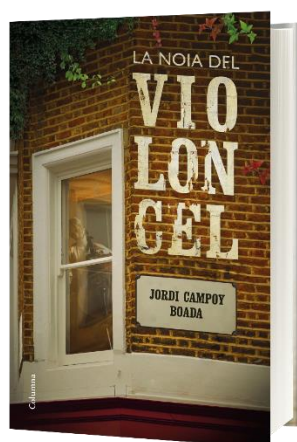
L'Anne se la queda mirant una bona estona, del dret i del revés.

És grossa, de les antigues, tirant a daurada, però, tot i que no està rovellada, ha perdut la brillantor. A primer cop d'ull el que la sobta més és la mida de l'anella. De perfil, amb la serreta cap amunt, la pala té dues dents molt petites, una de més gran i dues que sobresurten més que les altres. Sembla que totes juntes vulguin dibuixar l'antiga silueta de Nova York, la d'abans del 2001.

En tornar a revisar la capseta, veu que encara hi penja un tros de l'antiga tela adhesiva que l'ha mantinguda enganxada a les parets de la funda. Amb el pas del temps, ha anat perdent l'adherència i s'ha despenjat.

Mentre s'escalfa l'aigua al bullidor, l'Anne pensa que l'equilibri universal va i ve, sempre penjant d'un fil, trontollant en el no-res, amb una fragilitat vertiginosa. Si en fóssim conscients, segurament no faríem un pas endavant sense pensar-ho deu vegades.

Quan s'acosta la tassa de te als llavis, es diu que aquesta troballa ha de tenir una explicació lògica i senzilla. I sap qui l'hi pot donar.

La noia del violoncel

Jordi Campoy

Columna Edicions

Col·lecció: Clàssica

Pàgines: 368

PVP: 20,00 €

ISBN: 978-84-664-2460-8